ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ★ ΕΡΓΑΤΗΣ

ΑΝΑΡΧΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ * No 3 * ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Η ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΩΣ ΒΑΣΙΚΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η κοκορομαχία των εργατοπατερών του κατεστημένου (βλ.: φιλοεξουσιαστικού) συνδικαλισμού (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, ΑΔΕΔΥ κτλ.) με αφορμή το πρόσφατο «πάρε δώσε» μεταξύ Ρέππα και Πολυζωγόπουλου πάνω στο πτώμα του ασφαλιστικού συστήματος , αποδεικνύουν το ...περιτρανές: Η «ελίτ» του ρεφορμο-συνδικαλιστικού κινήματος έχει πλήρη επίγνωση της αδυναμίας της -στην υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων και των κεκτημένων, που πληρώθηκαν με χρόνια αγώνων και αίματος- και τρέχει να καλύψει αυτή την αδυναμία με ...άτσαλες κινήσεις εντυπωσιακών πλην όμως, λεκτικών αντιπαραθέσεων ανάμεσα στις διάφορες «αντιπολιτευόμενες» παρατάξεις , μέσα σε κάθε υφιστάμενη συσπείρωση και με «άμεση» επίθεση κατά κυβέρνησης -κεφαλαίου (βλ.: ΣΕΒ) διοργανώνοντας... 24ωρες απεργιούλες (στις οποίες όμως, ελάχιστοι πια συμμετέχουν -με ολοένα φθίνουσα πορεία)εντελώς της πλάκας. Οι φόβοι τους να τραβήξουν π.χ. σε μάκρος μια γενική απεργία που θα κλόνιζε σοβαρά την ομαλή ροή της κυρίαρχης Αγοράς (που ελέγχεται πλήρως από μια χούφτα διεθνών κεφαλαιο-κρατών), αποκαλύπτουν απλώς τους διακαείς πόθους τους να σκαρφαλώσουν κι άλλο τα σκαλιά της ιεραρχίας (αποκτώντας –γιατί όχι –καμιά κυβερνητική καρέκλα...),γράφοντας στα πιο παλιά τους υποδήματα τις απαιτήσεις της εργατικής τάξης.

Είναι φανερό, ότι ο σημερινός εργάτης/τρια δεν έχει να κερδίσει απολύτως τίποτα (ούτε καν ένα μίνιμουμ που θα εξασφάλιζε την παγίωση των δικαιωμάτων του)με το να εμπιστευτεί τα δίκαια του αγώνα του στα χέρια μιας χούφτας «εκλεγμένων» εργατοπατέρων,που στην ουσία «αντιπροσωπεύουν» μόνο τις δικές τους κοιλιές. Είναι φανερό,ότι ο σημερινός εργάτης/τρια μονάχα στις δικές του δυνάμεις μπορεί να εμπιστευτεί, αναγνωρίζοντας βέβαια , ότι «τα πολλά ενωμένα σώματα συνιστούν μια ανίκητη γροθιά» -τουτέστιν, ο αγώνας με την ισότιμη συνεργασία άλλων (συναδέλφων ή μη) εργατών στη βάση της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και της ισότητας στη λήψη των αποφάσεων. Πράγμα που θα εξασφαλίζει τόσο την μαζικότητα του αγώνα όσο και την αξιοπρεπή αυτονομία του καθενός (ξεχωριστά).

Ο σημερινός εργάτης/τρια και εργαζόμενος/μενη θα πρέπει να κατανοήσει ότι κανένα κράτος, καμιά εξουσιαστική αρχή ,συνδικαλιστικός φορέας ή άλλη μορφή ιεραρχικής και μη αμεσοδημοκρατικής οργάνωσης δεν μπορεί να επιλύσει δια της « τεχνοκρατικής σοφίας » τα χρόνια προβλήματα του ασφαλιστικού, της ανεργίας,της ένδειας και της άμεσης & ισότιμης πρόσβασης στον παραγόμενο κοινωνικό πλούτο εν μεσώ του καπιταλιστικού συστήματος. Η «ειρήνη» και η «αφθονία» του καπιταλιστικού κόσμου είναι όχι μονάχα παραπλανητική αλλά και αυτοκαταστροφική, διότι το υπάρχον σύστημα είναι έτσι δομημένο, που είναι πλέον αδύνατον να ικανοποιήσει ακόμα και τις βασικές ανάγκες της πλειοψηφίας των πολιτών των ανεπτυγμένων χωρών.Στην τελική, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα θέτει το κέρδος πάνω από τον άνθρωπο. Εκεί που ο ριζοσπαστικός συνδικαλισμός θα μπορούσε να αποτελέσει το χρήσιμο όπλο για την τελική επικράτηση της εργατικής τάξης και στη μετάβασή της σε μια ελεύθερη και αταξική κοινωνία, οι εργατοπατέρες του κατεστημένου «συνδικαλισμού» τον εξευτέλισαν και τον «μετάλλαξαν», υποβιβάζοντάς τον σε απλή (και ακίνδυνη για την άρχουσα εξουσία) οικονομική μέθοδο διεκδίκησης του «μερικού». Και αυτή η διεκδίκηση του «μερικού» μόνο, εξασθενίζει τις τυχόν συλλογικές προσπάθειες συνδικαλιστών και άλλων αυτόνομων ομάδων να προχωρήσουν τον αγώνα παραπέρα: στην πλήρη κατάργηση των εξουσιαστικών θεσμών και στην αντικατάστασή τους με άλλες θεσμικές λύσεις, που βασίζονται στην κοινοτική αυτό-οργάνωση, στην κολλεκτιβοποίηση και στην ελεύθερη αυτοδιαχείριση (δίχως να παραμερίζονται άλλες μορφές συλλογικής και ισότιμης οργάνωσης σε τοπικό και υπερτοπικό επίπεδο).

Η αυτό-οργάνωση των εργατών είναι λοιπόν,το κύριο σημείο καμπής του αντι-εξουσιαστικού/ οικονομικού αγώνα.Η αρχή που πρέπει να γίνει. Οι ανοικτές συνελεύσεις στους εργασιακούς χώρους (αλλά και στις γειτονιές και ενίοτε ,σε τοπικό επίπεδο) μπορούν να αποτελέσουν μια καλή βάση για το ξεκίνημα μιας συγκροτημένης αυτό-οργανωμένης ομάδας (που μπορεί και να συνεργάζεται ισότιμα και με άλλες αυτό-οργανωμένες ομάδες -σε δομές χαλαρής συνομοσπονδίας). Ο δρόμος αυτός περνάει- βεβαίως- και μέσα από τακτική προπαγάνδα σ'όλους τους εργασιακούς χώρους (βιομηχανίες ,μικρές βιοτεχνίες,πολυκαταστήματα, δημόσιοι οργανισμοί κτλ.)και δυναμική αγκιτάτσια.

Οι απροκάλυπτες επιθέσεις των ρεφορμιστικών κινημάτων και οι κάθε λογής λασπολογίες ,δεν πρέπει να πτοούν τους εργάτες διότι αυτές, θα εξακολουθούν να υπάρχουν (μιας και οι εξουσιαστικές και φιλοεξουσιαστικές δομές, επενδύουν πολλά σ' αυτές)ακόμα και στην τελική έκβαση του αγώνα.Το κράτος θα κάνει το παν, να πείσει την εργατική τάξη ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος πλην αυτός του κατεστημένου «συνδικαλισμού» και άρα αυτός που πρέπει να ακολουθήσουμε,εάν θέλουμε να δούμε ορισμένα από τα αιτήματά μας να «ικανοποιούνται» χάριν της επιβίωσης μας.Και βεβαίως,δεν πρέπει να πτοηθούμε σε περίπτωση που το κράτος κατεβάσει στους δρόμους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, αποκαλώντας όλους μας «τρομοκράτες» (σε αγαστή συνεργασία με τα κυρίαρχα ΜΜΕ)και αυτό,είναι σίγουρο πως θα το πράξει διότι σαφώς,το κράτος τρέμει έναν επαναστατικό συνδικαλισμό με αντι-εξουσιαστικό πρόσταγμα.

Εργατικά ατυχήματα στον 21ο αιώνα

Φαίνεται ότι λίγοι κάπτονται για το πόσοι εργάτες πεθαίνουν στη δουλειά τους. Καλές οι στατιστικές και οι κάθε λογής πανελλήνιες «μετρήσεις»(τα λέμε και γκάλοπ) ,αλλά όταν τα συμπεράσματα δεν μεταφράζονται σε αλλαγές συνθηκών και κατάργηση κατεστημένων νοοτροπιών,τι να το κάνεις...Τα 17.000 εργατικά ατυχήματα (κατά το Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας -ΣΕΠΕ) είναι σίγουρα , ένας αριθμός που τρομάζει, όμως στην ουσία δεν είναι άγνωστο γεγονός στους περισσότερους (και μάλιστα υπάρχει μια διάχυτη βεβαιότητα ότι οι εργατικοί θάνατοι είναι πολύ περισσότεροι από τα «δεδομένα» που αναγράφονται στα πορίσματα του ΣΕΠΕ και άλλων κρατικών υπηρεσιών).Από τα χειρότερα αυτών των πορισμάτων,είναι ότι δεν ξεκαθαρίζονται επακριβώς και αναλογικά οι επαγγελματικές ασθένειες, αφού αυτές παραμένουν... αδιάγνωστες από το ΙΚΑ (επομένως οι περισσότεροι εργάτες συνάδελφοι των ασθενών αγνοούν τους κινδύνους που εγκυμονεί ο εργασιακός τους χώρος).Αν θυμηθούμε τις περιπτώσεις κρούσματων άνθρακα, κλοφεν κι άλλων καρκινογόνων ουσιών που πήραν τεράστιες διαστάσεις στον επ.τύπο της Δυτικής Ευρώπης καταλαβαίνουμε γιατί εδώ... επικρατεί –στις περισσότερες φορές –στγή ιχθύος όσον αφορά τις «εργατικές ασθένειες». Και 'δω πάλι, τα κυρίαρχα καπιταλιστικά αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους...

Αποκεφαλισμός...

...των ΑμΕΑ , είναι ουσιαστικά το μέτρο του κράτους του κύριου Σημίτη να ορίζει (;) ακαθόριστου είδους«κοινωνικά κριτήρια» για τις προσλήψεις εποχικών υπαλλήλων στους ΟΤΑ. Αυτού του είδους «κοινωνική ευαισθησία» είναι βέβαια η υποκρισία σ'όλο της το μεγαλείο: τα κοινωνικά κριτήρια για τις προσλήψεις , δεν τα καθορίζει –προς το παρόν; -μια επιτροπή κοινωνικών λειτουργών η κοινωνιολόγων (όπως συμβαίνει , σε χώρες της Δύσης) αλλά μια ομάδα εμπειρογνωμόνων τεχνοκρατών(με πτυχία οικονομικών)που αποφασίζει τελεσίδικα με κάθε άλλο παρά ανθρωπιστικά κριτήρια.

Γεννιούνται ερωτήματα με το ποια είναι επακριβώς τα εν λόγω κριτήρια και σε ποιες κατηγορίες (ξεχωριστά) κατανέμονται. Ήδη πολλά άτομα με ειδικές ανάγκες (συνοδευόμενα συχνά από δικούς τους ανθρώπους) προέβησαν σε γενικευμένες διαμαρτυρίες για την αντικοινωνική συμπεριφορά αυτής της ...τεχνοκρατικής επιτροπής που μοριοδοτεί κατά το δοκούν (στα πλαίσια κυρίως, του κρατικού προϋπολογισμού και των οικονομικών ρυθμίσεων, σεβόμενα τις επιταγές της οικονομικής πολιτικής της Ε.Ε.).Κλειστές πόρτες δηλαδή.

Το €υρώ της πείνας

Το ευρώ καθίσταται –χέρι χέρι με τις εκάστοτε επιταγές των αφεντικών –και αυτός εχθρός της εργατικής τάξης: Αφού το νέο νόμισμα φόρτωσε τον ντόπιο πληθωρισμό με 1,6% (με...αυξητικές τάσεις στους επόμενους μήνες εφόσον η κυβέρνηση των «εκσυγχρονιστών» προχωρήσουν στην επιβολή των αντεργατικών μέτρων). Αυξήσεις στις τιμές λοιπόν, δίχως όμως να ακολουθεί μια ανάλογη τάση αυξήσεως στους εργατικούς μισθούς. Προβλέπεται εποχή μακροχρόνιας ασιτίας και ένδειας; Τον περσινό Απρίλιο του '01, ο γενικός πληθωρισμός βρισκόταν στο 3,7%. Τον φετινό Απρίλη όμως, πήγε στο 3,9%!! Δεν πρόκειται για τυχαία άνοδο λόγω... «εποχής», αλλά για συνέπεια μιας κρατικής επιλογής -στροφής προς τη κερδοσκοπία χάριν του Κεφαλαίου (μεσώ αντι- ασφαλιστικών ρυθμίσεων, αλλαγών στο κρατικό προϋπολογισμό, συγκράτησης μισθών κτλ.).

Εκεί που το ευρωνόμισμα, ανακηρύσσοταν ως ρυθμιστής της ευρωπαϊκής ενότητας,μάλλον θα καταλήξει να χωρίζει τους λαούς, μια και θα ενισχύσει κι άλλο τις υφιστάμενες ανισότητες και στις δυσκολίες πρόσβασης στα αναγκαία αγαθά.

"Κάνε νέους φίλους..."

Η κυβέρνηση Σημίτη στρέφεται στον κατεστημένο συνδικαλισμό, ως μέρος της συνολικής προσπάθειάς της να αμβλύνει τις κακές εντυπώσεις που δημιούργησε η οικονομική πολιτική της και φοβούμενη πιθανό...πατατράκ της στις επικείμενες δημοτικές και βουλευτικές εκλογές (δεδομένης της σταδιακής πτώσης των ανά την Ευρώπη σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων).Γι' αυτό ο υπουργός οικονομίας Ν. Χριστοδουλάκης το τελευταίο διάστημα κάνει αλλεπάλληλες προσπάθειες να... κερδίσει με το μέρος της το μεγαλύτερο μέρος των ηγεσιών των μεγάλων συνδικάτων (ΕΚΑ ,ΓΣΕΕ ,ΑΔΕΔΥ) κάνοντας διάφορες «παραχωρίσεις»(πρόσθετη χρηματοδότηση 0,05% στο ΙΚΑ, τακτοποίηση του χρέους των 3,8 δις. Ευρώ τους επόμενους μηνες(;), εξόφληση χρεών προς τα μικρότερα ασφαλιστικά ταμεία) που βεβαίως ,ουδόλως λύνουν το γενικότερο πρόβλημα του ασφαλιστικού συστήματος.Τι σου κάνουν αυτοί οι «νέοι φίλου» και τα «δώρα» τους.

Απεργιακή νίκη των οικονομικών μεταναστών

Στη περιοχή Βουπρασία της Ηλείας ,οι μετανάστες έκαναν επιτυχημένη απεργία , διεκδικώντας μεροκάματο από 17 ευρώ (που έπαιρναν πρωτύτερα) στα 25 ευρώ.Η υποχώρηση των αφεντικών ήταν άκτατη και η υποστήριξη μεγάλου μέρους των ντόπιων κατοίκων ενθαρρυντική και ... ενθουσιώδης. Το διάστημα (τέλη Μαΐου) που κράτησε η απεργία,υπήρξε και μικρής έκστασης αναταραχή :με μολότοφ που έριξαν τα τσιράκια αφεντικών κάηκε ολόκληρος οικισμός - όπου έμεναν βούλγαροι εργάτες - στο στο δημοτικό διαμέρισμα Καπελέτο του δήμου Βάρδας της Ηλείας. Δεν έγινε έρευνα για τον εντοπισμό των δραστών.

Αυτοί που τολμούν!

Την Πέμπτη 6 Ιούνη ,πραγματοποιήθηκε διαδήλωση εργατων ΑμΕΑ που κατευθύνθηκε προς το Γενικό Λογιστήριο Κράτους ,με μεγάλη επιτυχία (γεγονός όμως ,που απέκρυψε μεγάλο μέρος των κατεστημένων ΜΜΕ). Κυρίαρχο ρόλο στην πορεία είχαν τα παραπληγικά άτομα σε αναπηρικά καροτσάκια ...που χρειάστηκαν να αντιμετωπίσουν μια ορδή πάνοπλων (!!)ΜΑΤ, που παρατάχθηκε γύρω από τον κορμό των διαδηλωτών μ'εντελώς προκλητικό τρόπο.Το όλο περιστατικό άφησε άφωνους τους περαστικούς ,που τους χειροκρότησαν σε ένδειξη συμπαράστασης. Μπράβο στα άτομα της Συνομοσπονδίας ΑμΕΑ...

Μια μικρή Διεθνής των Εργατών

Στην Ικαρία ,δημιουργήθηκε το συνδικάτο των «Πολύεθνικών Εργατών Ικαρίας» (Π. Ε. Ι.) με σκοπό, όχι μόνο την οικονομική βιωσιμότητα των μεταναστών, αλλά και την ενσωματωσή τους στην τοπική κοινότητα. Πρόκειται δε για μια ήδη δραστήρια οργάνωση που συμμετέχει στα κοινωνικά δρώμενα της ευρύτερης περιοχής και συσπειρώνει Αλβανούς, Βούλγαρους ,Έλληνες και Ουκρανούς εργάτες .Εκτός των άλλων, επιθυμεί μια αυτονομία στις δραστηριότητές της,πράγμα που τους τιμάει ιδιαίτερα. Αλληλεγγύη στους εργάτες της Π.Ε.Ι. !

ESPANA HUELGA GENERAL!

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η Γενική Απεργία στην Ισπανία (με καθολική συμμετοχή συνδικάτων, κομμάτων, οργανώσεων κι αυτόνομων σχημάτων) τριήμερης διάρκειας (γνωστής και ως 20Ι) που κυριολεκτικά ταρακούνησε τη χώρα και εικόνες από τις διαδηλώσεις κάναν το γύρο του κόσμου (έστω... από τα ανεξάρτητα ΜΜΕ). Τα συνδικάτα (με πρώτο και... μακράν καλύτερο το αναρχοσυνδικαλιστικό CGT) είχαν βεβαίως την τιμητική τους μια και αυτά έκαναν το γενικό σχεδιασμό της όλης φάσης(συμμετείχαν τα UGT, CC OO CNT και άλλα αυτόνομα σωματεία)και στα μπλόκ τους συγκέντρωσαν τον περισσότερο κόσμο. Το μπλόκ της CNT έκανε προσυγκέντρωση στη πλατεία Banqueta τις 12:00μμ και από 'κει (υπό την αυστηρή " εποπτεία" των αστυνομικών κλούβων) με πορεία κατέληξε στους κήπους Jardines de Valle.

Το μπλόκ της CGT ,παρόλο που δεν ήταν το πολυπληθέστερο (σε σχέση με τα ρεφορμιστικά συνδικάτα) ήταν σίγουρα ,το μαχητικότερο και έκλεψε τις εντυπώσεις. Η δική της πορεία ξεκίνησε από τη plaza Nueva και κάποια στιγμή συναντήθηκε με τον κορμό της πορείας των άλλων συνδικάτων (ξεκίνησαν από άλλα σημεία). Επίσης, η CGT ανέλαβε τη πρωτοβουλία για μια μαυροκόκκινη εκδήλωση (με ανοικτή κουβέντα ,φαγητό,μοίρασμα φυλλαδίων κτλ.) στο πάρκο Alamillo, με σημαντική ανταπόκριση από μέρους κόσμου , που ήθελε να μάθει περισσότερα για τις προσεχείς εκδηλώσεις.

Το μικρό ελευθεριακό /αναρχικό μπλόκ των Anarquistas Contra El Capital (ACEC) πραγματοποίησε τη δική του παρέμβαση με μια επιτυχημένη εκδήλωση στη plaza de Pumarejo (φαγητό ,συζητήσεις κοινού κτλ) στο ίδιο μέρος δηλαδή, που έκαναν μια δική τους ανοικτή παρέμβαση οι πλέον γνωστοί Reclaim the Streets(Επανακτήστε τους Δρόμους). Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι μια αμφιλεγόμενη παρουσία είχε και το μικρό μπλόκ των (μπλέ ;;) φεμινίστριων ,με πανό και μπαλόνια.

Στη Σεβίλλη, όπου επίσης πραγματοποιήθηκε και η Ευρωπαϊκή Συνοδός (την προεδρία είχε η Ισπανία) για να συζητηθούν τα ...διάφορα θέματα της ετήσιας ατζέντας (βλεπ. "ευρωστρατός", διεύρυνση, "λαθρο μετανάστευση (sic)"),τα αφεντικά πρέπει να ενοχλήθηκαν πολύ με την ανταπόκριση του κόσμου στην 24 ωρη Γενική Απεργία και στις διαδηλώσεις των επόμενων ημερών , διότι δεν εξηγείται αλλιώς η αποφασή τους να καταπιαστούν περισσότερο με τα "ζητήματα κοινοτικής ασφάλειας" (βλ. αυξημένα μέτρα σκληρής καταστολής και «Χάρτα» κατάργησης ανθρώπινων δικαιωμάτων). Το... αυτί του κ. Ανθαρ ιδρωσε πολύ αυτές τις μέρες του ξεσηκωμού και η καρέκλα του εφεξής θα "τρίζει" (πάντα στον απόηχο της Γενικής Απεργίας). Και όχι μόνο ο κ.Ανθάρ: ήδη τα αφεντικά ανησυχούν (και πολύ καλά κάνουν!) για τις... διαστάσεις που μπορούν να πάρουν οι επικείμενες μαζικές διαδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη το 2003! Εκεί,θα πάρουν την απαντηση από χιλιάδες στόματα λαού (απ'όλο την υφήλιο, μια και δε θα είναι μόνον έλληνες διαδηλωτές στις πορείες) που θα ζητούν το αυτονόητο: ΟΥΤΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΟΣ , κάτω ο καπιταλισμός!!

Μικρές ειδήσεις...

***Η ομάδα ναυτεργατών της IWW στις 29 Απριλίου πραγματοποίησε** 24 ωρη απεργία ενάντια στον εμπαιγμό της εταιρείας JetBoat (που με αΰέμιτα μέσα προσπάθησε να διαβάλλει στις συμφωνίες που υπογράφτηκαν με τους εργάτες). Η απεργία πέτυχε ,μιας και τα αφεντικά αντιγκάστηκαν να υποχωρήσουν στα αρχικά σχέδια τους...

***Στο Βανκούβερ της Βρετανικής Κολούμπια** 15 εργάτριες του τομέα Δημόσιας Υγείας (άνηκαν στο προσωπικό της BC Children's & Women's Hospital) τις 19 και στις 22 Μαΐου διαδήλωναν ενάντια στα σχέδια ιδιωτικοποίησης του εν λόγω νοσοκομείου (που θα σήμαινε την απόλυση 230 εργατριών). Φυσικά ,η αστυνομία του Βανκούβερ, δεν είχε... κανένα πρόβλημα να προχωρήσει σε συλλήψεις διαδηλώτριων τη στιγμή που η πορεία έφτανε στο ...τέλος της και άρχισε να διαλύεται. Τελικά ,αφέθηκαν ελεύθερες (αρκετές ώρες αργότερα).

***18 Ιουνίου- στη Μπογκοτά της Κολομβίας,** οι εργάτες της κρατικής βιομηχανίας πετρελαίου **Ecopetrol** πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία για τη δολοφονία του Cesar Blanco (εργάτη της εν λόγω βιομηχανίας κι βασικού μέλους της Εργατικής Συνδικαλιστικής Ένωσης –USO) πρίν από μια βδομάδα. Είναι ο τρίτος συνδικαλιστής της USO που δολοφονείται , εξαιτίας της αγώνα του συνδικάτου να κατοχυρώσουν περισσότερα δικαιώματα στους εργάτες , που δουλεύουν σε ιδιαίτερα επικίνδυνες συνθήκες στη πετρελαϊκή εταιρεία.

***Μέσα Ιούνη έληξε η νικηφόρα απεργία εργαζομένων του ξενοδοχειακού τομέα της Νορβηγίας.** Οι 400 περίπου εργαζομενοι ,μετά 4 βδομάδες(!) μαζικής απεργίας, κατάφεραν να κάμψουν την εμμονή της κυβέρνησης για τις σχετικές ασφαλιστικές αλλαγές και περικοπές στον τουριστικό τομέα.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους Στέλιο. Παναγιώτα και Δημήτρη (Μελβούρνη) για τη συμβολή τους στην έκδοση του 3ου τεύχους Ε.Ε. .Το δελτίο είναι ανοικτό οπότε ο καθένας/μια μπορεί να συμμετάσχει παντοιοτρόπως.

(Για επικοινωνία: redblackflag@hotmail.com)

Παλιά τεύχη του θα βρείτε στο στέκι «Πικροδάφνη» -Π.Π.Γερμανού 22 /Αγ.Δημήτριος-

πιο copyright! Φωτοτυπήστε το και μοιράστε το ελεύθερα!!

Συνεχόμενοι Πνιγμοί

Να τον χαίρονται την καπιταλισμό τους!! Μετά το ιστορικό κατατράκ της πολυεθνικής ENRON ,να'σου και η...WorldCom και η πασίγνωστη Xerox –νέες φούσκες –να κάνουν σημαντική ζημιά στο ιμάτζ της οικονομικής υπερδύναμης ,κάνοντας τους- πέραν της οχθής του Ατλαντικού-Ευρωπαίους καπιτάλες να χοροπηδάν από τη χαρά τους για την μικρή άνοδο του ευρώ(που το φέρνει σε απόσταση αναπνοής με το «αντιπαλό» του δολάριο).Όλες οι αστικές φυλλάδες κάνουν λόγο για το... «πατατράκι» των εν λόγω πολυεθνικών, κλην όμως ελάχιστες ως... καμιά(!) δεν κάνει αναφορά για το μέλλον των εργαζομένων ,που θα κληθούν –στη χειρότερη περίπτωση –να πληρώσουν τα σπασμένα (και ασυμμάζευτα) των καπιταλιστικών αφεντικών.Τι κι αν οι ...διάφοροι γραβατωμένοι οικονομολόγοι μιλάνε για "άρωμα διαφθοράς" στην αμερικανική οικονομία ,τι κι αν λένε «μπα, το ευρώ θα μας σώσει!»(;;;) για να καθησυχάσουν τα χρηματιστήρια,είναι γεγονός ότι το παγκόσμιο Σύστημα της Αγοράς ΔΕΝ ΤΡΑΒΑΕΙ ΑΛΛΟ. Η λύση των... διαρκών "οικονομικών ενέσεων" είναι φανερό ότι έχει κάποια όρια (μιας και μακροπρόθεσμα ,η τακτική των οικονομικών επεκτάσεων–που κυριάρχησε στον 20ο αιώνα σ'όλη την υφήλιο –θα γίνεται ολοένα και πιο ανέφικτη) και οι διάφοροι οικονομικοί οργανισμοί (ΠΟΕ ,ΔΝΤ κτλ) λειτουργούν πιότερο σαν άντρο συμμορίας κλεφτών ,μαφιόζων και απατεώνων παρά... σαν ιδρύματα που έχουν σκοπό να "ανακουφίζουν"τις ασθενέστερες οικονομικά χώρες (sic)!

Ο εργατικός κόσμος δεν χρειάζεται να εμπιστεύεται τις τύχες του στις διάφορες αλχημίες των καπιταλιστικών αφεντικών και των .... παρατρεχαμενών τους στα κατεστημένα συνδικάτα και στους οικονομικούς οργανισμούς κ.α ,αλλά να πάρει τη ζωή στα χέρια του, παλεύοντας για μια αταξική κοινωνία , κοινωνία που θα βασίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας & της οικονομικής αυτοδιαχείρησης. Και τούτο βεβαίως ,είναι κάτι παραπάνω από εφικτό.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Από το 1945 και έπειτα οι αυστραλιανές κυβερνήσεις εισήγαγαν ένα πρόγραμμα μαζικής μετανάστευσης στη χώρα και έτσι, ανάμεσα στις χιλιάδες που εισήλθαν, βρέθηκαν και αρκετοί αναρχικοί και αναρχοσυνδικαλιστές.Το 1956 δημιουργήθηκε στο Σίδνεϊ ένα τμήμα της βουλγαρικής **CNT-B** και μερικά χρόνια αργότερα, στο Σίδνεϊ, ένα τμήμα της ισπανικής **CNT**.Τα δύο αυτά τμήματα,αρχικά, προσπάθησαν να οργανώσουν την προπαγάνδα ανάμεσα στους Αυστραλούς εργάτες, αλλά λόγω του μεγάλου ρατσισμού ενάντια σε μετανάστες που επικρατούσε τότε δεν μπόρεσαν να πετύχουν και πολλά πράγματα κι έτσι περιορίστηκαν στους ομοεθνείς τους.

Τότε οι Βούλγαροι αναρχοσυνδικαλιστές σχημάτισαν το **«Sydney Anarchist Group»**(SAG) και εξέδωσαν το περιοδικό **«Our Road»** στα βουλγαρικά,ενώ οι Ισπανοί τύπωσαν και κυκλοφόρησαν αρκετά φυλλάδια στα ισπανικά από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το περιοδικό **«Acracia»** που εκδιδόταν ώς το 1997.

Κατά τη διάρκεια του 60 και εξαιτίας του πολέμου του Βιετνάμ, αναπτύχθηκε ένα κίνημα αντικουλτούρας σε όλη την Αυστραλία,όπου σημειώθηκε αυξημένο ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες και αυτό οδήγησε την **IWA** στο να επιζητεί επαφές με Αυστραλούς αναρχοσυνδικαλιστές.

Το 1966 η SAG δημιούργησε το **Anarchist Cellar**,ενώ το «Acracia» από το -1973 ώς το 1975- εκδιδόταν και στα αγγλικά ως έκδοση του **Αναρχικού Μαύρου Σταυρού**, βοηθώντας με κάθε τρόπο Ισπανούς αναρχικούς που'ταν φυλακισμένοι ή καταδιώκονταν απ'το καθεστώς Φράνκο.

Το 1983, δημιουργήθηκε στο Σίδνεϊ τμήμα της **IWW**, με όργανο το **«Rebel Worker»** αλλά αργότερα το τμήμα αυτό μετονομάστηκε σε Rebel Worker Group,ανεξάρτητο αναρχοσυνδικαλιστικό περιοδικό.Πάντως στη Μελβούρνη είχε δημιουργηθεί μια αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα κι άρχισαν ανεπίσημες επαφές μεταξύ των δύο αυτών ομάδων

Το 1985 η ομάδα τη Μελβούρνης διαλύθηκε, αλλά έμειναν κάποιοι νεαροί, οι οποίοι δημιούργησαν μια νέα ομάδα και σε συνέδριο στο Σίδνεϊ το Γενάρη του 1986 δημιουργήθηκε η Αναρχική Συνδικαλιστική Ομοσπονδία (**ASF**), η οποία το 1988 έγινε το αυστραλιανό τμήμα της IWA.

Το 1990 η ASF συμμετείχε στη μεγάλη κινητοποίηση των εργαζομένων στις δημόσιες συγκοινωνίες της Μελβούρνης.

Αλλά μεταξύ 1990 και 1992 υπήρξαν αρκετά εσωτερικά προβλήματα στην Ομοσπονδία μεταξύ της Μελβούρνης και του Σίδνεϊ που οδήγησαν στη διάλυση της ASF το 1992.

Μέχρι το 1993-1994 στη Μελβούρνη μερικοί αναρχοσυνδικαλιστές εξέδιδαν το περιοδικό τους **«Burning Issue»**(«Φλέγον θέμα»), ενώ, παράλληλα, μερικοί έγιναν μέλη της **IWW** και από τότε υπήρχε πάντα μια ομάδα IWW στη Μελβούρνη.

Το 1996-97 δημιουργήθηκε στη Μελβούρνη μια νέα αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα,η **ASGM**,η οποία, με τη προσθήκη κάποιων νέων μελών,το 1999 μετατράπηκε σε **Anarchist Syndicalist Association**, αλλά με την προσθήκη αντίστοιχων ομάδων από το Σίδνεϊ καιτο Περθ της Δυτικής Αυστραλίας, τον Ιούνη του 2000 επαναδημιουργήθηκε η ASF.

Βασικά, η ASF, πέρα από μερικές αποσπασματικές ενέργειες, δεν έχει καμία συμμετοχή ή παρουσία στους εργατικούς χώρους και αγώνες. Τα περισσότερα μέλη της είναι φοιτητές και περισσότερο lifestyle αναρχικοί, παρά αναρχοσυνδικαλιστές στην πράξη. Το 2001-2002 παρουσιάστηκαν αρκετά προβλήματα στο εσωτερικό του «χώρου» της Μελβούρνης και γενικότερα, με αποτέλεσμα να διαλυθούν οι ομάδες της Περθ και, πρόσφατα, απ' ό,τι φαίνεται και του Σίδνεϊ και να μείνουν στην ASF μόνο 3 ομάδες από τη Μελβούρνη και μια από την Αδελαΐδα.

Επίσης, στο τελευταίο συνέδριο της **IWA** στο Μάντσεστερ, η ASF δεν έγινε πλήρες μέλος της Διεθνούς.

(Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στο **www.anarchosyndicalism.org**, όπου αναφέρεται ότι η ASF είναι μέλος της IWA, κάτι που είναι και λανθασμένο και παραπλανητικό).

Δ.Τ.

«(...) Υπάρχει ως εκ τούτου μια διαφορά μεταξύ εργατικής τάξης και συνδικάτων (σ.α. του κατεστημένου / γραφειοκρατικού): Η εργατική τάξη πρέπει να δεί πιο πέρα από τον καπιταλισμό , ενώ ο συνδικαλισμός είναι περιορισμένος μέσα στα όρια του καπιταλιστικού συστήματος. Ο συνδικαλισμός δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει παρά ένα τμήμα απαραίτητο, αλλά έσχατο,του ταξικού αγώνα. Αναπτυσόμενος πρέπει να έλθει απαραίτητα σε σύγκρουση με την εργατική τάξη-που θέλει να πάει πιο μακρυά (...)»

ΑΝΤΟΝ ΠΑΝΝΕΚΟΚ «Ο συνδικαλισμός» (εκδ. Επαναστατική Αυτοοργάνωση,σελ.18)